

РЕШЕНИЕ

№ 6240

гр. София, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100509397 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на „А.“ ЕАД срещу решение № 8404/22.05.2023 г. по гр.д. № 45254/2022 г. по описа на СРС, 138 състав, с което на основание чл. 410 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД Агенция „П.и.“ е осъдена да заплати в полза на ЗАД „Б.В.И.Г.“ сумата в размер на 1640 лв. – регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета № 470421212140202, ведно със законната лихва от 22.08.2022 г. до погасяването, както и в частта, с която по предявения обратен иск „А.“ ЕАД е осъдено да заплати в полза на Агенция „П.и.“ сумата в размер на 1640 лв. – обезщетение за неизпълнение на договор № РД-38-1/01.03.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от влизане в сила на решението до окончателното □ заплащане, както и сумата в размер на 704,60 лв. – присъдени разноски.

Жалбоподателят - „А.“ ЕАД, твърди, че решението е неправилно. Твърди, че не са били налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника по главния иск Агенция „П.и.“, тъй като не е налице неизпълнение на задълженията по осигуряване на безопасно движение по процесния пътен участък. Счита, че се касае за препятствие на пътното платно, чието отстраняване или обозначаване е било

обективно невъзможно. Счита също така, че обратният иск е неоснователен, поради което решението и в посочената част се явява неправилно. Не е налице неизпълнение на договора, за което „А.“ ЕАД да носи отговорност пред възложителя Агенция „П.и.“. Ето защо, моли решението да бъде отменено и исковете да бъдат отхвърлени. Претендира разноските по производството.

Ответникът по жалбата - Агенция „П.и.“, оспорва жалбата, като счита, че обжалваното решение е правилно и моли същото да бъде потвърдено. Претендира разноските по производството.

Ответникът по жалбата - ЗАД „Б.В.И.Г.“, оспорва въззивната жалба, като моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира разноските по производството.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с главен осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД за осъждането на Агенция „П.и.“ да заплати в полза на ЗАД „Б.В.И.Г.“ сумата в размер на 1640 лв., ведно със законната лихва от 22.08.2022 г. до погасяването, представляваща регресно вземане за заплатено по застраховка „Каско“ застрахователно обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 06.08.2021 г., съединен при условията на евентуалност с обратен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 82 ЗЗД, предявен от Агенция „П.и.“ срещу „А.“ ЕАД.

По главния иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД ищецът ЗАД „Б.В.И.Г.“ твърди, че в срока на застрахователно покритие по договор за имуществено застраховане по застраховка „Каско“ е настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие попадане върху необезопасено и необозначено препятствие на пътното платно на 9 км. на АМ „Струма“, посока – от София към Перник, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахованото ППС – полуремарке „Вилтрон“ с рег. № ****, на стойност 1640 лв. Счита, че отговорност за вредите носи ответникът Агенция „П.и.“ като собственик на пътя, задължен да поддържа състоянието му. Счита, че с плащане на застрахователното обезщетение в негова полза е възникнало регресно вземане в размер на платената сума, поради което претендира същата, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до погасяването.

Ответникът – Агенция „П.и.“, оспорва иска по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП, причинната връзка с настъпилите вреди, както и размера на вредите. При условията на евентуалност предявява обратен иск срещу „А.“ ЕАД, тъй като посоченото дружество е следвало да поддържа процесния пътен участък по договор с Агенция „П.и.“.

Третото лице помагач на страната на ответника - „А.“ ЕАД, оспорва обратния иск с твърдението, че дружеството е изпълнило задълженията си по поддържане на процесния пътен участък, съгласно възложеното му от Агенция „П.и.“

С обжалваното решение както главният иск, така и евентуалният иск са уважени изцяло, като Агенция „П.и.“ е осъдена да заплати в полза на ЗАД „Б.В.И.Г.“ сумата в размер на 1640 лв. – регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета № 470421212140202, ведно със законната лихва от 22.08.2022 г. до погасяването, а „А.“ ЕАД е осъдено да заплати в полза на Агенция „П.и.“ сумата в размер на 1640 лв. – обезщетение за неизпълнение на договор № РД-38-1/01.03.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от влизане в сила на решението до окончателното □ заплащане, както и сумата в размер на 704,60 лв. – присъдени разноски.

Решението е обжалвано изцяло от третото лице помагач и ответник по обратния иск - „А.“ ЕАД.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите за неправилно на решението, обективирани във въззивната жалба, настоящият съдебен състав намира следното от фактическа и правна страна:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, което отговаря за неговите виновни противоправни действия. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на лице, за което отговаря ответникът, да е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение.

Не се спори във въззивното производство относно наличието на застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Каско“ за процесното ППС, застраховател по която е ЗАД „Б.В.И.Г.“, че застрахователят е изплатил на застрахованото лице сумата в размер на 1640 лв., че отговорни за поддръжката на процесния пътен участък са служители при ответника.

Обстоятелствата, свързани с механизма на ПТП и причинените спрямо процесния автомобил щети, се доказват от събраните гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля А.Б.А.. Свидетелят С. сочи, че е претърпял ПТП с управлявания от него товарен автомобил. Същото е реализирано на АМ „Струма“ по време на преминаване през първия тунел, като свидетелят А. е преминал през

несигнализирано и необезопасено препятствие на пътното платно, вероятно остър предмет, в резултат на което са спукани три десни гуми на ремаркетото, закачено към управлението от свидетеля-влекач. Свидетелят сочи, че полицейски служители са посетили ПТП, но са отказали съставянето на протокол за ПТП.

Според заключението на съдебно-автотехническата експертиза щетите, удостоверени от застрахователя, се намират в причинна връзка с механизма на ПТП, описан в документите по делото, изготвени във връзка с образуваната застрахователна преписка, потвърден с показанията на разпитания по делото свидетел. Съгласно заключението на вещото лице, стойността на причинените щети по средни пазарни цени към датата на ПТП възлиза на сумата в размер на 1968 лв.

Третото лице (въззивник в настоящото производство) не е ангажирало никакви доказателства, оборващи механизма на ПТП, описан в документите по делото и потвърден с показанията на свидетеля А.Б.А., който е управлявал автомобила при настъпване на ПТП, поради което и във връзка с показанията на свидетеля А. и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът приема за доказан по делото следния механизъм на ПТП, а именно – на 06.08.2021 г., лек автомобил „Рено Т 520“ с рег. № ****, с полуремарке „Вилтрон НС 3К“ с рег. № ****, се е движил по АМ „Струма“ с посока от гр. София към гр. Перник и в района на км. 9 при навлизане в първия тунел на автомагистралата превозното средство е преминало през остър предмет на пътното платно, вследствие на което са настъпили увреждания на ремаркетото – спукани три десни гуми.

С оглед на изложеното съдът приема, че е настъпил застрахователен риск (ПТП, реализирано вследствие попадане на процесния автомобил в необозначена и необезопасена дупка на пътното платно), носен от ищеца, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил на увреденото лице обезщетение в размер, който е по-малък от стойността на действителните вреди по отношение на застрахованото МПС.

Налице е основание за възникване на регресното право.

Обемът на суброгационното право включва както правата срещу физическото лице – пряк причинител по чл. 45, ал. 1 ЗЗД, така и правата на увредения по чл. 47 – 49 ЗЗД срещу лицата, които носят отговорност за чужди виновни действия – в този смисъл р. V от ППВС № 7/4.10.1978 г. Отговорността е по чл. 49 ЗЗД, доколкото се твърди нарушение на предписано правило (неподдържане на пътя в изправност) и вредата не следва от обективното качество на вещта.

Не се спори, че пътят, на който е реализираното произшествие, е републикански път по смисъла на чл. 3, ал. 2 от Закона за пътищата, поради което и на основание чл. 19, ал. 1, т. 1 и чл. 30, ал. 1 ЗП въззивникът е задължен да осъществява дейностите по поддържането му, включително да означа съответната неравност с

необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението съобразно чл. 13 ЗДвП. Агенция „П.и. като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 30 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните във връзка с обозначаване на препятствието и премахването му е довело до неизпълнение на задължението по чл. 30 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди. Налице е основание за суброгация срещу Агенция „П.и..

Доколкото размерът на извършеното застрахователно плащане е по-малък от размера на действителните вреди (съгласно заключението на САТЕ), то искът с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД е основателен изцяло.

Във връзка с изложеното се налага извод, че въззивната жалба в частта, касаеща главния иск, е неоснователна, а решението на Софийски районен съд – правилно в посочената част, поради което следва да бъде потвърдено.

Доколкото е налице извод за основателност на главния иск, то следва да бъде разгледан предявеният при условията на евентуалност обратен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 82 ЗЗД:

В тежест на ответника Агенция „П.и.“ е да докаже, че Агенция „П.и.“ е претърпяла вреди в резултат на неизпълнение от страна на третото лице помагач - „А.“ ЕАД, на задълженията по договор, по силата на който посоченото дружество е следвало да осъществява поддържане на процесния пътен участък по възлагане на ответника.

По делото е представен договорът за поддръжка на процесния пътен участък, сключен между Агенция „П.и.“ и „А.“ ЕАД. Видно от същия, „А.“ ЕАД е поело задължение по възлагане на Агенция „П.и.“ да извършва поддържане (превантивно, текущо, зимно и ремонтно-възстановителни работи при аварийни ситуации) на процесния пътен участък. Съгласно чл. 5 от договора, дейностите по поддръжка се възлагат допълнително с месечни, допълнителни и извънредни задания. Извънредно задание следва да бъде изготвено в случай на непредвидени ситуации, за каквато следва да се приеме попадането на препятствие на пътното платно, което може да доведе до опасност за участниците в движението. Няма данни Агенция „П.и.“ да е възложила на „А.“ ЕАД обезопасяването на пътния участък във връзка с процесното препятствие, довело до ПТП, поради което следва да се приеме, че не е налице основание за ангажиране на договорната отговорност на „А.“ ЕАД за неизпълнение на договора за поддържане на процесния пътен участък.

Ето защо, обратният иск с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 82 ЗЗД се явява неоснователен, поради което решенето в посочената част следва да бъде отменено и искът да бъде отхвърлен.

Решението следва да бъде отменено и в частта, с която в полза на Агенция „П.и.“ са присъдени разноски в размер на 100 лв.

По разноските:

При този изход на спора Агенция „П.и.“ следва да бъде осъдена да заплати в полза на „А.“ ЕАД сумата в размер на 100 лв. – разноски за първоинстанционното производство по обратния иск, както и сумата в размер на 142,89 лв. – разноски за въззивната инстанция.

„А.“ ЕАД следва да бъде осъдено да заплати в полза на ЗАД „Б.В.И.Г.“ сумата в размер на 100 лв. – разноски за въззивната инстанция.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 8404/22.05.2023 г. по гр.д. № 45254/2022 г. по описа на СРС, 138 състав, в частта, с която „А.“ ЕАД е осъдено да заплати в полза на Агенция „П.и.“ сумата в размер на 1640 лв. – обезщетение за неизпълнение на договор № РД-38-1/01.03.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от влизане в сила на решението до окончателното □ заплащане, както и сумата в размер на 704,60 лв. – присъдени разноски, както в частта, с която „А.“ ЕАД е осъдено да заплати в полза на Агенция „П.и.“ сумата в размер на 100 лв. – разноски, и вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ обратния иск с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 82 ЗЗД, предявен от Агенция „П.и., БУЛСТАТ *****, срещу „А.“ ЕАД, ЕИК ***** за осъждането на ответника да заплати в полза на ищеца сумата в размер на 1640 лв. – обезщетение за неизпълнение на договор № РД-38-1/01.03.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от влизане в сила на решението до окончателното □ заплащане, както и сумата в размер на 704,60 лв. – присъдени разноски.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8404/22.05.2023 г. по гр.д. № 45254/2022 г. по описа на СРС, 138 състав, с което на основание чл. 410 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД Агенция „П.и.“ е осъдена да заплати в полза на ЗАД „Б.В.И.Г.“ сумата в размер на 1640 лв. – регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета № 470421212140202, ведно със законната лихва от 22.08.2022 г. до погасяването.

ОСЪЖДА Агенция „П.и.“, БУЛСТАТ *****, с адрес: гр. София, бул. „*****, да заплати на „А.“ ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК сумата в размер на 100 лв. – разноски за първоинстанционното производство по обратния иск, както и сумата в размер на 142,89 лв. – разноски за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА „А.“ ЕАД, ЕИК *****, да заплати в полза на ЗАД „Б.В.И.Г.“, ЕИК

****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 100 лв. – разноси за въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач - „А.“ ЕАД, ЕИК ****, на страната на Агенция „П.и.“, БУЛСТАТ ****.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____